

Botum. Der vilde da være nedlagt en alvorlig Protest mod den Naade at give Love eller administrere paa ved anonym, forsvindende og i sine Conseqventer fastslaaede Resolutioner — thi det er ikke Andet end Resolutioner — og endelig vilde ligefrem det juridisk Bindende være, at Ministeren under sit Ansvar vil foreslaae Hans Majestet at forhøje Skolepengene; men om det bestemte Tal og om den bestemte Adskillelse mellem Provinserne og Kjøbenhavn skal finde Sted — om Realiteten taler jeg ikke, men kun om det Formelle — det er ikke afgjort; thi hvad der ved vor Votering er afgjort, er, at vi ikke anerkjende Conseqventerne af en anonym, baade i formel og reel Henseende betydningsfuld Resolution, som er tagen, og at vi rette Finantslovens Positioner efter den Forandring i Forsudsætningen, som paa lovlig Naade paa rette Tid og Sted er kommen tilstede, og saa skal jeg, idet jeg ganske slutter mig til den ærede Forslagsstiller, gjøre Regjeringen opmærksom paa, at idet Landstinget værner paa den Naade om sin egen Ret, værner det ogsaa om Ministeriets Stilling, hvilket efter min Mening fortjener Tak.

Madvig: Den Bei til at saae Sagen afgjort, som den ærede sidste Taler har udtalt, har jeg ikke villet udtryffeligt antyde; fordi jeg har villet overlade Alt til den ærede Minister; men jeg har allerede i Begyndelsen sagt, at i Realiteten skal Sagen ikke finde Banfæligheder fra min Side; men der er Noget, som i dette Dieblis er en Formalitet, men som med Hensyn til Fremtiden er i allerhøieste Grad en Realitet (Ja! Ja!).

Wessely: Den meget ærede Minister har ved de Bemærkninger, han har fremsat, henledet Opmærksomheden paa, at der eksisterer ikke blot Banfæligheder for Landstinget i at behandle Finantsloven, men ogsaa Banfæligheder for Ministeriet med Hensyn til dets Stilling ligeoverfor Folkethinget og ligeoverfor Landstinget, naar der fremkommer Spørgsmaal af stor Betydning, og ogsaa med Hensyn til hele Behandlingen af Finantsloven; og han anmodede Forsamlingen vel at erindre, at det neppe

vilde være muligt for et Ministerium at staae saa absolut fast paa Principer, men at man maatte søge at lempe sig lidt, for derved at kunne komme til et Resultat, og jeg skal ikke indvende Noget imod disse Sætninger i deres Almindelighed, men det kommer an paa deres Anvendelse. Spørgsmaalet forekommer mig at være dette: Hvorvidt skal Landstinget gaae i sin Estergivenhed, hvorvidt skal Landstinget holde paa et Princip, som det anseer for rigtigt, eller hvorvidt skal Landstinget atter stre? Jeg har alt ved første Behandling gjort opmærksom paa, at Landstinget ikke overholdt dette Princip ifor, da Sageloven af 12te Januar 1858 forelaa, og den meget ærede Minister mener, at det var et godt Resultat, der kom ud af, at man ikke gjorde det; man fik dog en Lov, hvormed Embedsmændene kunde være tjente. For mig stiller Sagen sig aldeles modsat. Dersom Landstinget ikke dengang havde firet, men havde holdt over Principet, havde sagt: „Vi gaae ikke ind paa Sageloven, førend vi have undersøgt Principet“, saa havde Landstinget vist, at det ikke i det sidste Dieblis vilde modtage Love, der indeholdt Principer, som det ikke kunde komme til at undersøge. Landstinget skal indtage en saadan Stilling — ikke ligeoverfor Folkethinget, thi Landstinget har Intet i saa Henseende med Folkethinget at gjøre — men ligeoverfor Ministeriet, at det siger: Vi fordrer af Ministeriet, at Love, der indeholde saa vigtige Principer, komme i rette Tid til os, ellers forkaste vi dem. Det maa da blive Regjeringens Sag at see til, hvorledes det kan komme til Udførelse. Landstinget fordrer ikke Andet end sin Ret, men det kan ikke nytte at staae og tale om, hvad vor Ret er; Spørgsmaalet er om, hvorledes den skal gjøres gjældende; vi kunne ikke gjøre den gjældende ligeoverfor Folkethinget, men vi kunne det ligeoverfor Ministeriet. Det er derfor, jeg mener, at hele denne Betragtning af Forholdet lider af en betydelig Skjæbhed. Jeg skal med Hensyn til de specielle Bemærkninger, angaaende det af den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) stillede Forslag, dog endnu gjøre opmærksom paa de i mine Tanker høist forunderlige Udtalelser om en kongelig Resolution, der ere